

Συνάντηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας με τον Πρωθυπουργό της Βικτώριας

Συνάντηση του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Μακαρίου πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα, 16 Μαΐου, στη Μελβούρνη, και συγκεκριμένα στο κτίριο του τοπικού Κοινοβουλίου της Βικτώριας, με τον πολιτειακό Πρωθυπουργό (Premier) κ. Daniel Andrews. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε σε εγκάρδιο κλίμα αλληλοεκτιμήσεως και συνεργασίας των δύο ανδρών και στην ατζέντα των συζητήσεων υπήρχαν ζητήματα που απασχολούν τον Ελληνισμό των δύο Αρχιεπισκοπικών Περιφερειών της Πολιτείας της Βικτώριας, Μελβούρνης και Νορθ-Κόουτ.

Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν ήταν η περαιτέρω ανάπτυξη, ανακαίνιση και αξιοποίηση του κτιρίου του «Άξιον εστιν» στο Νορθ-Κόουτ.

Παράλληλα, συζητήθηκε η πιθανότητα ανεύρεσης καταλλήλου οικοπέδου για την ανέγερση του Ιερού Καθεδρικού Ναού των Ελλήνων στη Μελβούρνη, έναν πόθο των Ελλήνων Μεταναστών τον οποίο πρόκειται να υλοποιήσει ο Σεβασμιώτατος. Ο Πρω-

Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν ήταν η περαιτέρω ανάπτυξη, ανακαίνιση και αξιοποίηση του κτιρίου του «Άξιον εστιν» στο Νορθ-Κόουτ.

θυπουργός κ. Andrews συμμερίστηκε την αγωνία του Αρχιεπισκόπου και έδειξε έντονο και ζωφόρο ενδιαφέρον και για τα δύο προτεινόμενα μεγαλόπινα σχέδια της τοπικής Εκκλησίας.

Τον Σεβασμιώτατο κ.κ. Μακάριο συνόδευσαν οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Σωζο-

πόλεως κ. Κυριακός και Κερασούντος κ. Ευμένιος, ο Αρχιδιάκονος κ. Αθναγόρας Καρακωνσταντάκης, ο Διάκονος κ. Ειρηνάιος Κόϊκας, ενώ από την πλευρά του Πρωθυπουργού, παρόντες στην συνάντηση ήταν οι Βουλευτές Steve Dimopoulos και Lee Tarlamis.

ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Δρ Παναγιώτης Διαμάντης
Αυστραλιανό Ινστιτούτο Μελετών Γενοκτονιών

Στο ετήσιο συνέδριο των Νεότουρκων στη Θεσσαλονίκη τον Οκτώβριο του 1910, οι σύνεδροι έγκριναν σχέδιο για τη δημιουργία εθνικού τουρκικού κράτους στην Ανατολία με τον διωγμό των γηγενών μη-μουσουλμανικών πληθυσμών. Στην πρώτη φάση, με οικονομικό πόλεμο. Στη δεύτερη φάση, με διάφορες πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις. Στη τρίτη φάση, με μαζικούς φόνους. Το σχέδιο αυτό το υιοθέτησαν αργότερα οι κυβερνήτες της Γερμανίας, με αρχηγό τον Αδόλφο Χίτλερ.

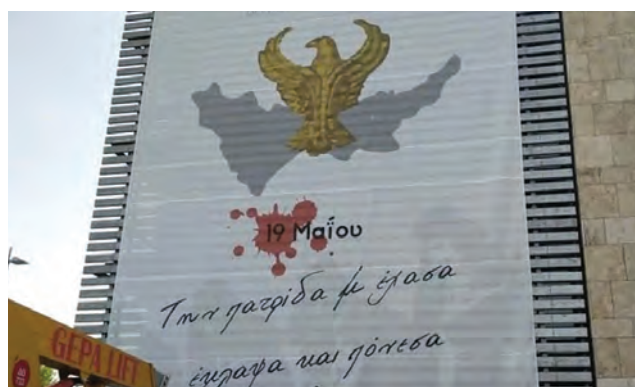
Ύστερα από τους καταστροφικούς – για την Οθωμανική Αυτοκρατορία – Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-1913, το σχέδιο των Νεότουρκων μπήκε σε εφαρμογή. Πρώτα στη Θράκη και στη Μικρά Ασία. Μεταξύ των θυμάτων ο Γεώργιος Σεφεριάδης – γνωστός ως Σεφέρης.

Στη συνέχεια, οι διωγμοί επεκτάθηκαν στο δυτικό Πόντο, στις επαρχίες Κασταμονής, Μπάφρας, Σινώπης, Νεοκαϊρείας κι αλλού. Ο ανατολικός Πόντος βρισκόταν υπό ρωσική κατοχή από το 1916. Ελάχιστοι επέζησαν.

Το 1917, ο Captain E.H. Keeling (Βρετανικός Ινδικός Στρατός) βρέθηκε αιχμάλωτος στην ορεινή Κασταμονή, 120 κλμ από τη θάλασσα, όπου ζούσαν «κάτι χιλιάδες Ελλήνων». Όπως κατέγραψε στο ημερολόγιό του, «ο αριθμός των Ελλήνων αυξήθηκε τον καιρό της καθειρξής μας από εκτοπισμούς από τα παράλια του Ευξείνου Πόντου, απ' όπου εκατοντάδες γυναίκοι, ξηπόλιτοι, με κουρέλια, και με τεράστια φορτία στις πλάτες τους, εισήρθαν υπό συνοδεία.» Καμία αναφορά σε άντρες ανάμεσα στους εκτοπισμένους.

Οι διωγμοί συνεχίστηκαν αδιάκοπα μέχρι τον Οκτώβριο του 1918, όταν κατάρρευσε η Οθωμανική Αυτοκρατορία και υπέγραψε τη Συνθήκη του Μούδρου.

Σαν σήμερα – τη 19η Μαΐου 1919 – αποβιβάστηκε ο Συνταγματάρχης Μουσταφά Κεμάλ (γνωστός ως «Ατατούρκ») στο λιμάνι της Αμισσού (Σαμούντα) του Πόντου. Έτσι ξεκίνησε η Β' φάση της Γενοκτονίας των γηγενών Ελλήνων του Πόντου, της Μικράς Ασίας και της Θράκης. Σύσσωμος ο ελληνισμός τιμά τους αδικωμένους, τους

επιζώντες και αυτούς οι οποίοι δεν είχαν καν την ευκαιρία να γεννηθούν.

Η «γενοκτονία» είναι έγκλημα, είναι όρος νομικός. Για να έχει συντελεστεί θα πρέπει να πληροί τουλάχιστον μία από τις προϋποθέσεις που θέτει το διεθνές δίκαιο από τις 9 Δεκεμβρίου 1948.

Η περίπτωση των Ελλήνων του Πόντου, της Μικράς Ασίας και της Θράκης πληροί και τις πέντε προϋποθέσεις της νομοθεσίας προκειμένου να χαρακτηριστεί «γενοκτονία». Έγιναν με την πρόθεση του τουρκικού κράτους να εξοντωθούν οι Έλληνες των περιοχών υπό τον έλεγχό τους: α' φόνος μαζικός και ειδικός, β' εκτοπισμοί πληθυσμών μέσα από σκληρές κακουχίες, προκειμένου να συντελεστεί «ο λευκός θάνατος» στην πορεία προς άγνωστη κατεύθυνση, γ' οι εκτοπισμένοι υπέστησαν ψυχολογική και σωματική βία με στόχο τον θάνατό τους, δ' το τουρκικό κράτος δεν πρόσφερε καμία μέριμνα στους εκτοπισμένους ως προς τις βασικές τους ανάγκες (νερό, φαγητό, στέγαση) και,

ε' πραγματοποιήθηκε η μαζική και βίαιη μεταφορά ανηλικών Ελλήνων σε μουσουλμανικά ιδρύματα και μουσουλμανικές οικογένειες. Σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, οι γηγενείς Έλληνες από τον Έβρο μέχρι και τον Καύκασο έπεσαν θύματα των γενοκτονικών σχεδίων του τουρκικού κράτους από το 1914. Κατά την διάρκεια συνέντευξης τύπου την Δευτέρα 4 Μαΐου 2020, ο πρόεδρος Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν δήλωσε ότι «Δεν επιτρέπουμε στους τρομοκράτες απομεινάρια του

σπαθιού στην χώρα μας να προσπαθήσουν να εκτελέσουν τις δραστηριότητές τους. Ο αριθμός τους έχει μειωθεί πολύ, αλλά ακόμη υπάρχουν.»

Η φράση «απομεινάρια του σπαθιού» (kılıç artığı στα τουρκικά) αποτελεί προσβολητική αναφορά στους γηγενείς ελληνικούς, αρμενικούς και ασσυριακούς πληθυσμούς του Πόντου, της Μικράς Ασίας και της Θράκης. Είναι έκφραση υπερφάνειας για τις τρεις Γενοκτονίες στις αρχές του 20ου αιώνα.

Ο αγώνας πλέον είναι για την δικαιοσύνη της αναγνώρισης των εγκλημάτων εναντίον των Ελλήνων του Πόντου, της Μικράς Ασίας και της Θράκης. Στην Αυστραλία και διεθνώς, η Ομοσπονδία Ποντιακών Σωματείων Αυστραλίας βρίσκεται στη πρώτη γραμμή του αγώνα των απανταχού της γης Ποντίων, Μικρασιατών και Θρακών για το εθνικό δίκαιο.

Όπως έχουμε δείξει στην Αυστραλία, οι ιστορίες των Αυστραλών και άλλων αιχμαλώτων πολέμου, αυτών που έσωσαν επιζώντες των Γενοκτονιών με την δράση τους, είτε στην Μέση Ανατολή, είτε από την Αυστραλία με δωρεές χρημάτων, φαγητού και ρουχισμού αποτελούν τμήμα της εθνικής ιστορίας της Αυστραλίας. Το ίδιο ισχύει και για κάθε χώρα της υφιλίου.

Έτσι, η ιστορία της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου και της ευρύτερης Ανατολίας ενσωματώνεται με τις εθνικές ιστορίες άλλων χωρών. Αυτό αποτελεί κορυφαίο στοιχείο στα ψηφίσματα αναγνώρισης από δύο πολιτειακά κοινοβούλια της Αυστραλίας. Με την ενσωμάτωση της ιστορίας της γενοκτονίας στις εθνικές ιστορίες και στα εκπαιδευτικά συστήματα άλλων χωρών, οι Αυστραλοί και οι άλλοι γίνονται συνέταιροι στην δικαίωση των θυμάτων της γενοκτονίας.

Οι πιέσεις στο τουρκικό κράτος να αναγνωρίσει τις γενοκτονίες των γηγενών πληθυσμών της ανατολικής Θράκης και της Ανατολίας αρχίζει να γίνεται ανυπόφορος. Οι πιέσεις έρχονται από την διεθνή κοινότητα καθώς κι από μέρη της τουρκικής κοινωνίας. Αυτό αποτελεί την πραγματική διεθνοποίηση της Γενοκτονίας και την ιστορική δικαίωση.

Αιωνία Τους η Μνήμη.
ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ – ΘΥΜΑΜΑΙ – ΑΠΑΙΤΩ